

La tècnica de no saber re de re

Quina llàstima! Ser cap de govern i líder màxim d'un dels partits més importants per acabar reconeixent davant els jutges del Tribunal Suprem que, en realitat, de la missa, no en sabia ni la meitat. Que, la tasca de conduir Espanya a Europa el tenia tan atabalat, que li impedia de saber què passava a casa, és a dir, que no tenia coneixement del finançament irregular de la seva pròpia formació política a través de la xarxa de les empreses-pantalla anomenades Filesa i Time Sport. I que, de fet, es va assabentar de tot l'escàndol per la premsa. Com sempre.

Les declaracions de Felipe González (també hi va anar Alfonso Guerra) als magistrats de la sala del Tribunal Suprem que examina el presumpte finançament irregular del PSOE no van aportar res de nou. El "duo calaveras" —com els va anomenar un fiscal en les tertúlies de passadís anteriors a l'acte— va suportar estoicament un extensíssim interrogatori de l'advocat de l'acusació, Marcos García Montes, que representa l'empresari José María Ruiz Mateos, entestat en una mena de croada contra els dirigents socialistes des que li van enviar, llavors que ells manaven, els inspectors del Banc d'Espanya i li van deixar de panxa enlaire el *holding* de Rumasa.

L'ex-cap de govern i ex-secretari general, i el vice-secretari general del PSOE, a duo, van treure's de sobre tota responsabilitat en el finançament del seu partit al·legant que les seves responsabilitats de govern d'aquell moment els tenien completament aclaparats. Felipe González, que feia cara de no estar en la millor forma, va respondre les dues-centes preguntes que li van fer com si la cosa no fes per a ell. Va dir que, de la qüestió de la pela, no n'havia sabut mai res, i que, per una altra banda, cap dels seus companys no li havia explicat mai d'on sortien els calerons per a pagar la nòmina del partit, la infraestructura i les caríssimes campanyes electorals. Ell estava en un altre "àmbit", al marge de totes aquestes qüestions "domèstiques". Quan els representants de l'acusació el collaven una mica més utilitzava la frase "no em consta" i es quedava tan tranquil.

"Aquesta gent domina la tècnica de no saber re de re —va comentar un altre advocat a la sortida del Tribunal Suprem—. Això és una perdua de temps col·lectiu. Tots dos saben perfectament que només són aquí en qualitat de testimonis, que no seuran a la banquetta dels acusats, i tiren pilotes fora. No hi ha res a gratar". La col·laboració amb la justícia de Felipe González i d'Alfonso Guerra es va limitar a poc més de dues hores de tornar pilotes estèrtilment. A encaixar el foc creuat de les preguntes i a al·legar ignorància de totes les qüestions delicades. L'única cosa

que, en definitiva, van deixar clara tant l'un com l'altre és que eren llicenciats en cinisme polític des de fa una colla d'anys.

Una vegada, a Washington, vaig tenir una conversa molt interessant amb una funcionària del Departament d'Estat americà que havia treballat en un lloc important durant tot l'afere de l'Iranganate (finançament secret dels "contras" nicaragüencs establerts a Hondures amb la venda d'armes al règim de l'Iran), i que coneixia molt bé els tripijocs de l'administració Reagan. Per les seves mans havien passat molts documents confidencials, marcats amb el segell "for your eyes only" ("només per als vostres ulls"). I estava tipa de veure funcionar més del compte les màquines de trinxar paper. Segons ella, tots els mandataris, quan

es tracta d'operacions secretes, brutes o il·legals, sempre diuen la mateixa cosa: que no estaven al cas, que no en sabien res. "Ronald Reagan ho va fer així i li va sortir bé perquè no van poder provar res en contra —deia—. Casey, director de la CIA, va morir sense poder obrir la boca, i Oliver North va fer desaparèixer tots els arxius i es va guanyar les simpaties adoptant el paper d'heroi que se sacrifica pel país. Mitterrand va fer això mateix amb Greenpeace. Tots són igual, els qui manen no volen saber les coses més fosques, això els protegeix, encara que, d'una manera o una altra, sempre els consta què passa realment".

Felipe González i Alfonso Guerra van anar al Suprem amb la lliçó ben apresada. Davant els jutges mai no els van sortir els colors. Però això sí, no van poder evitar que se'ls veiés el llautó. ■

XAVIER VINADER

"González i Guerra van anar al Suprem amb la lliçó ben apresada. Davant els jutges mai no els van sortir els colors. Però això sí, no van poder evitar que se'ls veiés el llautó."